

Lucie Daňková / „Živý obraz“ a jeho praxe v českém prostředí 2. poloviny 19. století **Posudek vedoucího bakalářské práce**

Posuzovaná práce má za téma dosud nedostatečně prozkoumaný, mnohostranně významný a zároveň umělecko-historicky zajímavý segment vizuální tvorby.

V první části své práce Daňková zkoumá živé obrazy a jejich modalitu z hlediska pojmu.

Dospívá přitom k jeho otevřené „definici“, s čímž souhlasím, protože se takto v patřičné míře respektují různá význačná dobová i pozdější rozumní tomuto pojmu.

Ve vlastní, hlavní části práce popisuje uplatnění živých obrazů v různých prostředích a na scénách odlišného druhu; prostředí aristokracie, spolků a výtvarných umělců při slavnostních příležitostech a zábavách. Správně přitom vychází z jejich původní dominantní tvorby pro divadla různého typu a připomíná jisté odlišnosti živých obrazů v okruzích obecného publika, aristokracie, spolků i studentů výtvarného umění.

Autorka právem zdůrazňuje varietu živých obrazů, přesahující původní, doslovné chápání této kreační ve smyslu imitace slavného díla minulosti, zejména malovaného obrazu živými aktéry. Na druhé straně, právě s tímto typem živého obrazu souvisí častá praxe historické malby od poloviny 19. století zpodobující „explicitně“ současníky v rolích historické události či děje.

Daňková správně upozorňuje na fakt, že ve druhé polovině 19. století převládl typ živého obrazu ve stylu alegorií, komponovaného ad hoc, a proto umožňujícího snáze reagovat na rozmanité příležitosti slavností a zábav. Zajímavě se dotýká nepoměrně vzácnějšího fenoménu živého obrazu imitujícího (nebo i parodujícího) sousoší či sochu, který nicméně patrně souvisel i s praxí inscenovaného ateliérového snímku určitého typu.

Autorka zahrnuje v bohaté a mnohdy dosud nepublikované dokumentaci, zejména dobových fotografiích, také produkci figurálních skupin vůči slavnostem či zábavám satelitní a asociující kostýmy i dalšími rekvizitami určitou dobu či styl. Zajímavé jsou postupy parafráze i parodický rys některých kreačních. (Na něj by – okrajově – navazovalo leccos v časopisecké i další produkci karikatur a humoru i satiry, sotvakdy však v přímém vztahu k vlastní kreační živých obrazů.)

V práci zahrnutá dokumentace, zejména při sokolských slavnostech, časově přesahuje stanovený záběr práce. To však není na škodu: jednak v tomto rozsahu byla příslušná dokumentace sotva publikována, a také kvůli významu Tyršových aktivit při rozvoji živého obrazu v českém mluvicím kulturním prostředí.

Závěrečné části práce se týkají mj. fotografie i navazující rané kinematografické tvorby ve vztahu k živým obrazům. Jsou užitečným přehledem související problematiky. Ve srovnání rozsahu se mi však části věnované produkci živých obrazů jako takové jeví jako dosti stručné.

Daňková využívá dostupnou literaturu k tématu, a to seriózně. Sama se zaměřuje co možná na umělecko-historické implikace živých obrazů a s nimi související produkce, více než jiné uměnovědné či kulturně-historické studie vyznačující se poněkud odlišným těžištěm zájmu.

Posuzovaná práce odpovídá svými náležitostmi standardům bakalářských prací a v mnohých ohledech, zejména pro šíři heuristiky i některé podněty dalšímu výzkumu tématu, standardy přesahuje. Proto ji plně doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně.

prof. PhDr. Roman Prahel, CSc.

20. 5. 2016